
Vineet Gupta, Pramath Raj Sinha, Ashish Dhawan & Sanjeev Bikhchandani¹

Indiai egyetemek a világelsőkhöz közelebb?

A Times Higher Education (THE) ázsiai egyetemeket mérő 2016-os felsőoktatási rangsora szerint India minden eddiginél jobb teljesítményt nyújtott: nyolc egyeteme került fel a legjobb 100, és összesen tizenhat a legjobb 200 dél-ázsiai egyetem listájára. A valóságban azonban országunk még mindig messze esik a minőségi felsőoktatástól.

A világon Indiában található a legtöbb felsőoktatási intézmény. Az ország egyetemeire és főiskoláira 26,7 millió diák iratkozott be. A kormány 2020-ig 30%-os bruttó beiratkozási arányt irányzott elő. A beiratkozott hallgatók száma addigra 40 millióra is emelkedhet. Ehhez arra van szükség, hogy felsőoktatásunk teljesítőképességét öt éven belül a másfélszeresére növeljük. Ebből világosan kitűnik, hogy van még mit tennünk ezeknek az arányoknak az eléréséig. A minőségen pedig még többet kell fáradozunk.

A mennyiséggel nem igazán van gond a magánintézményekben. Ennek köszönhetően a magánszektor a felsőoktatásban tanulók 62 százalékáért felelős, és szerepe valószínűleg csak növekedni fog. Bár a minőség még hagy maga után kívánnivalókat, komoly érvek szólnak amellett, hogy még több magánbefektetés legyen a felsőoktatásban. Ha mindez a megfelelő módon történik, a magánberuházások lehetőséget adhatnak India felsőoktatási rendszerének átforgalmazására. Mindazonáltal nem árt tisztázni néhány alapvető kérdést, ha Indiának a jövő számára kell egyetemeket létesítenie.

Az első kulcsfontosságú tényező az irányítás. Az irányítás problémája először is a felsőoktatás szabályozásának mékértjére vonatkozik; itt inkább

az akkreditációhoz kell magasabb követelményeket meghatározni, nem pedig a bejutást nehezíteni. Az intézményeknek nagyobb önállóságra van szükségük, hogy megtervezhessék saját kurzusait és összegyűjthessék munkatársaikat. Az intézmények önrányításának módját is végig kell gondolni. Indiában a legtöbb egyetem vagy az állam, vagy tehető családok tulajdonában van. Míg az előző irányítási típust a bürokrácia útvesztői jellemzik, az utóbbiak a nyereségközpontúságukról ismertek, és gyakran alacsonyabb teljesítménnyel is beérik. Érdemes lenne megvizsgálni, mi hívta életre az Egyesült Államok néhány vezető egyetemét. A Stanford Egyetem Kalifornia volt kormányzójának, Leland Stanfornak a nagylelkű adományából jött létre Leland nevű fia emlékére, aki fiatalon, 15 éves korában halt meg. A Harvard Egyetem John Harvard nagyvonalú támogatásában részesült még a kezdetekkor, 1638-ban, két évvel 1636-os megalapítása után. Ugyanez elmondható még sok amerikai egyetemről, mely magánjótékonyaságból virágzott fel, és független, széles támogatást élvező irányítási rendszere volt. Így független magánegyetemek jöttek létre, melyek a közjót szolgálták. Ezenfelül a megosztott irányítás modellje kiszámíthatóbbá teszi a működést, és hozzájárul a megújulás és a tudományos kiválóság kultúrájának megteremtéséhez. A hagyományos irányítás és a magántőke bevonása segíti a tudományos kutatókkal való szoros együttműködés kiépítését is.

Mit tartogat ez a modell India számára? Egy olyan helyzetben, amikor magas színvonalú egyetemre van szükségünk, valóban kiváló intézményeket hozhat létre a magántőke bevonása? A válaszuk: igen. India semmiképpen nem hagyhatja figyelmen kívül ezt a modellt, még ha nehéz is mellette kitarítani. A vállalatok társadalmi felelősségvállalásáról szóló 2013-as törvény lendületet adhat neki.

A második kulcsfontosságú dolog a magas színvonalú oktatói kar – ha olyan egyetemet akarunk, amelyenre tényleg szüksége van

¹ A szerzők az Ashoka Egyetem alapítói és kurátorai.

Indiának. A legjobb szakemberek nagyobb valószínűséggel csatlakoznak önállóságot ígérő és a kiválóságra összpontosító kezdeményezésekhez. Az intézményi függetlenség szintén elengedhetetlen, ha kiváló színvonalra törekszünk. Az intézményeknek nemcsak megfelelő ellenszolgáltatásokat és ösztönzőket kell ajánlaniuk, hanem az egyetemisták visszajelzési rendszerének kidolgozására és a kölcsönös felülvizsgálatra is szükség van, hogy mérni lehessen az oktatók teljesítményét. Nagyobb hangsúlyt kell fektetni a kari munkatársak tanulmányi és továbbképzési programjaira. Azzal a jó hírrel szolgálhatunk, hogy jelentős a száma azoknak a világ legjobb egyetemében végzett fiatalabb oktatóknak, akik el tudnák képzelni a jövőjüket egy indiai magánegyetemen, ha úgy éreznék, hogy megfelelő környezetbe kerülnek egy ilyen intézményben.

A harmadik szempont – kiemelkedő színvonalú egyetemek létrehozása esetében – a tanterv és az oktatási módszerek. Az intézményi önállóság segíti a kiváló oktatói kart, hogy újító jellegű tantervet és úttörő oktatási módszereket vezessen be. Az egyetemeknek olyan tantervet kell felmutatniuk, amely ösztönzi a több tudományágat felölelő megközelítést, valamint segít fejleszteni a kommunikációs készségeket, a kritikai szemléletet és a problémamegoldást. A tantervnek el kell távolodnia a gépies tanulástól egy olyan oktatási módszer felé, amely a vitát és az eszmecserét részesíti előnyben. Az értékelésen sem ártana változtatni: a szoros értelemben vett vizsgák helyett inkább tevékenység-központúnak és tapasztalati jellegűnek kellene lennie. S végül szükséges, hogy a technikának is egyre nagyobb teret biztosítsunk az oktatásban.

Néhány állam kormányának felhatalmazó jogszabályai segítettek lerázni a bürokrácia bilincseit, és szabad kezet adtak a magánegyetemeknek. Harijana példája jól szemlélteti ezt. A tizenhét magánegyetemmel rendelkező állam felhatalmazó jogszabályokat léptetett életbe, melyek elősegítették az önállóság gyakorlását. Az Ashoka Egyetem 2014-ben alakult Harijánában, és érdekes modellként szolgálhat India jövőendő egyetemei számára.

A világban arról beszélnek, hogy egymilliárd dollárba (280 milliárd forintba) is kerülhet egy új egyetem létrehozása (a Cornell új katari kampusza

750 millió dollárba – 214 milliárd forintba – került 2002-ben.) Az Ashoka-modell bebizonyította, hogy Indiában mindössze 120 millió dollárba (34 milliárd forintba) kerül egy magas színvonalú egyetem felépítése 4000 diák számára, és ha egy ilyen intézménynek megfelelő szintű irányítás, önállóság, oktatói kar és a tudományos felkészültség áll a rendelkezésére, akkor olyan minőségi oktatásra képes, amely a világ legjobb intézményeiben folyó munkához hasonlítható. Az éves tandíj 10 000 dollár (2 850 000 forint) körül van, ami nagyjából egy ötöde egy előkelő nyugati egyetem költségeinek. A gazdasági helyzet azt is megengedi, hogy jó eredményekkel rendelkező hallgatókat fogadjunk a világ más részéről, illetve ösztöndíjat adjunk azoknak, akik nem tudják kifizetni a teljes összeget. Egy ilyen intézménynek megvan a lehetősége, hogy rövid időn belül a világ legjobbjai közé emelkedjék.

Az utóbbi öt évben néhány őszinte jótékonyasági kezdeményezés indult ki magánemberektől a felsőoktatás irányában, ami Indiában jó előjelnek számít. Ez nemcsak a kínálati oldal teljesítőképességét fogja megnövelni, hanem egy olyan szellemi környezetet teremt, amely támogatni fogja az indiai felsőoktatásban dolgozókat és az ott folyó színvonalas tudományos életet. Ezeknek az intézményeknek meglesznek az eszközeik arra, hogy forradalmat indítsanak el az országban – egy olyan forradalmat, mely a világ oktatási központjává teheti Indiát. India olyan helyé válhat, ahová továbbtanulni vágyó fiatalok érkeznek majd a világ bármely pontjáról.

(India Today)

Zanny Minton Beddoes

Az egyiptomi arab tavasz szomorú utójátéka

Az elnyomás és Abdel Fatah esz-Szíszi tehetetlensége már a következő felkelést vetíti elő

Egyiptomban ők a *shabáb l-ahawe*, „kávéházi srácok”; Algériában a *hittiste*, vagyis „azok, akik a falat támasztják” elnevezést használ-